

Đào Hoa Nhất Thế

Contents

Đào Hoa Nhất Thế	1
1. Chương 1: Mạch Thượng Nhân Như Ngọc, Công Tử Thế Vô Song	1
2. Chương 2: Hoa Không Tạ Ôn Chỉ Vì Khúc Nhạc Năm Nào	2
3. Chương 3: Là Kiếp Hay Duyên, Tùy Tâm Ta	3
4. Chương 4: Bất Vần Hấn Năm Tháng Nào Đào Hoa Lạc Mãn Thiên	5
5. Chương 5: Lưu Luyến Bao Nhiêu, Yêu Chỉ Trong Chớp Mắt	8
6. Chương 6: Tham Luyến Một Đời Xuân Hoa Thu Nguyệt	9

Đào Hoa Nhất Thế

Giới thiệu

Một truyện khá thú vị và hấp dẫn với những tình tiết được xây dựng vừa đầy màu sắc lại phong phú

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa-nhat-the>

1. Chương 1: Mạch Thượng Nhân Như Ngọc, Công Tử Thế Vô Song

Lúc ban đầu, khi mới gặp gỡ Tần Hoa, A Đào đang gác chéo chân, nằm vắt vẻo trên cành đào khô say ngủ. Tại rừng đào ấy, một giọng nói rất khê đang ngân nga những thi từ nho nhã, tuy khê nhưng đào lâm vốn vắng vẻ, A Đào cứ thế bị đánh thức. Nàng chậm rãi leo xuống khỏi cành khô, định bụng sẽ bắt thành linh giáo huấn tên kia một phen. Nào ngờ khi hấn xoay người lại, A Đào ngẩn người nghĩ thầm: Thế gian này có người đẹp như thế sao. Một mình hấn đứng đó, mi mục như họa, dung mạo tựa tuyết, làn thanh phong nhẹ thổi khiến mái tóc đen nhánh tựa mực khê tung bay, phút chốc thiên địa đã mang một sắc thái khác. A Đào bỗng nhiên hiểu được tư vị của thứ mà người phàm thường gọi là “nhất kiến chung tình”. Không hiểu vì sao hấn chỉ lẳng lặng đứng đó ngắm nhìn nàng, trong chốc lát A Đào quỷ mê tâm khiếu.

“Mỹ nhân, A Đào rất thích người.”

Mỹ nhân nheo mắt không vui, tàn nhẫn nói: “Ta không phải tên mỹ nhân.”

A Đào làm như không nhìn thấy vẻ hờn giận trên khuôn mặt mỹ nhân, nàng hỏi: “Người tên gì?”

Mỹ nhân: “Tần Hoa.”

Tần Hoa nói xong xoay người định bỏ đi, A Đào nào có thể cam lòng, vội vã chạy đến ôm lấy Tần Hoa, mặt dày nói, “A Hoa, ta thích chàng.”

Tần Hoa cả kinh, gặp mặt chưa bao lâu đã lớn mật mở miệng nói yêu thương, hắn sửng sốt chớp mắt sau mới chậm rãi lên tiếng: “Ta không thích người.”

A Đào buông Tần Hoa ra, vẻ mặt chịu tổn thương nói: “A Hoa, ta sẽ đi cùng chàng.”

Tần Hoa hồ hững: “Tùy người.”

Nghe Tần Hoa nói vậy, A Đào nắm lấy tay hắn, trên khuôn mặt trắng noãn hơi lộ vẻ chán nản, theo Tần Hoa đi về một hướng vô định. Thế nhưng A Đào đã quên mất rằng, một khi rời khỏi bản thể thì yêu cũng không khác gì người phàm...

Tần Hoa không biết phải làm sao, khi nàng nắm lấy tay hắn, trong tiềm thức vốn muốn hất ra nhưng khi cảm nhận được sự mềm mại từ bàn tay ấy, bản thân không đành lòng, luyến tiếc không nỡ rời.

2. Chương 2: Hoa Không Tạ Ôn Chỉ Vì Khúc Nhạc Năm Nào

Sắc trời dần chuyển tối, Tần Hoa cùng A Đào vào một khách điểm. Chủ quán vừa nhìn thấy hai vị khách nhân tựa như thần tiên, ông ta nhất thời ngây người. Nam tử mi mục như họa, thiếu nữ thanh lệ thoát tục. Ngắm đôi bích nhân này khiến ông ta đắm đuối dài trong lòng.

Sau khi lấy lại tinh thần mới vội cung kính nói: “Chẳng hay nhị vị muốn dùng cơm hay muốn ở trọ?”

Tần Hoa hồ hững nói: “Hai gian phòng.”

“Được, nhị vị khách quan mời bên này.” Sau khi mở cửa hai gian phòng, chủ quán lập tức rời đi.

Tần Hoa vào phòng xong liền đóng cửa lại, A Đào thấy vậy định dùng yêu thuật lén đi vào, nào ngờ lúc này nàng mới nhớ ra khi rời khỏi bản thể thì yêu thuật cũng không còn. Nàng bất đắc dĩ thở dài: “Đúng là nghiệt duyên!” Nói xong bèn gật gù xoay người đi vào một gian phòng khác.

Sau khi A Đào trở về phòng, nàng đang định nghỉ ngơi bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi tới, sau lại nghe được một giọng nói vô cùng thân quen: “Hoa Đào, người đúng là tàn nhẫn! Rời khỏi cũng không nói với ta một tiếng.”

Không biết từ lúc nào, Mộ Ngân đã xuất hiện trong phòng, A Đào kinh ngạc nói: “Hồ Ly, sao người lại tới đây?”

“Làm sao, Hoa Đào không muốn gặp ta?” Mộ Ngân bước đến muốn chạm vào mặt A Đào.

A Đào vội né tránh còn làm ra cái mặt quỷ: “Ta đích thị là không muốn gặp lại người, ha ha.”

“Được rồi, người ra ngoài làm gì vậy Hoa Đào?” Vừa thấy A Đào làm mặt quỷ, trong mắt Hồ Ly lộ ra ý cười.

“Đương nhiên là để câu mỹ nhân.” A Đào trâng tráo nói, sau còn làm ra bộ dáng say mê.

Lúc này, ánh mắt Mộ Ngân giống như một vị oán phụ, ủy khuất nói: “Người phàm nói rất đúng, chỉ nghe người mới cười, không hay người cũ khóc. A Đào, người thật là độc ác.”

Đêm đã khuya, A Đào cũng không muốn tranh luận với Mộ Ngân: “Được được, Hồ Ly người cứ quay về khóc thương đi, ta muốn đi ngủ.” Dứt lời còn bồi thêm một cái ngáp dài, dường như ý nói ta rất mệt mỏi, người mau đi đi!

“Ta không đi.” Mộ Ngân nanh nọc nói.

A Đào nghe vậy vừa lắc đầu vừa thở dài: “Hồ Ly, mặt của người sao lại có mấy nốt lạ, cứ như vậy thì...” A Đào còn chưa dứt lời, Mộ Ngân đã biến mất, quay về Hồ Ly động của hắn nghiên cứu xem vì sao lại xuất

hiện những thứ như thế. Trong lòng A Đào vốn nắm rõ nhược điểm của Mộ Ngân —— sở dĩ thích câu mỹ nhân cho nên rất yêu cái đẹp.

A Đào quen biết Mộ Ngân đã lâu, lưỡng yêu ở cùng một chỗ đã gây ra không ít phiền toái. Tỷ như lần trước bắt cá làm cá nường ở bờ sông, chuyện này vốn chẳng có gì nếu không phải bọn họ suýt chút nữa gây hỏa hoạn thiêu rụi nhà của thôn dân. Lần khác, lưỡng yêu đi nhìn lên mỹ nhân của hoàng đế, suýt chút bị đạo sĩ phát hiện...

A Đào bừng tỉnh khỏi giấc mộng, sau khi rửa mặt chải đầu liền mở cửa phòng, vốn muốn xem thử Tần Hoa đã tỉnh chưa. Nào ngờ vừa đẩy cửa ra đã chẳng thấy người đâu. Nàng vô tình nhìn thấy một bức họa trên bàn, trong tranh họa một vị nữ tử khuynh thành, thanh nhả xuất trần, trong tay chấp trước một cây sáo bằng ngọc bích... A Đào đang say sưa ngắm nghía, không ngờ Tần Hoa bỗng trở về, cả giận nói: “Người đang làm gì!” A Đào sững sốt, thấy sắc mặt hắc không tốt, lập tức thanh minh: “Ta chỉ nhìn một chút thôi.” Noia xong liền đứng bật dậy rời khỏi gian phòng.

Tần Hoa nhìn nữ tử trong tranh, tự mình lẩm bẩm: “Tiêu Linh, nàng rốt cuộc ở nơi nào?” Trong ánh mắt ánh lên sự hồi hận, Tần Hoa nhẹ nhàng cuộn bức tranh lại, bước đến cửa sổ truyền gọi “ảnh vệ”. Chẳng biết từ khi nào, một hắc y nam tử đã xuất hiện trong phòng.

Nam tử áo đen khom người cung kính nói: “Cung chủ có gì phân phó?”

Tần Hoa thản nhiên nói: “Có tin tức gì của Tiêu Linh?”

Nam tử áo đen đáp: “Thám tử trong cung báo lại rằng, Hiền phi hoàng đế mới sắc phong tướng mạo rất giống Tiêu Linh cô nương.”

Tần Hoa gật đầu, phất tay một cái, nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng hắc y nam tử kia.

“Tiêu Linh...” Hắc tử thở dài, gian phòng khôi phục lại vẻ tĩnh mịch.

3. Chương 3: Là Kiếp Hay Duyên, Tùy Tâm Ta

Một lúc sau.

A Đào thấy quá buồn chán, nàng bèn đến bên cửa phòng Tần Hoa nói: “A Hoa.”

Tần Hoa bất đắc dĩ mở cửa nhìn A Đào: “Chuyện gì?”

“A Hoa, ta muốn ra ngoài chơi một lát, chàng có thể đi cùng ta được không?” Nói xong, nàng muốn bước lên nắm lấy tay Tần Hoa. Tần Hoa định cự tuyệt, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của A Đào, hắc tử mềm lòng đồng ý, cùng A Đào rời khỏi khách điểm.

A Đào vừa bước đến đường lớn đã không nhận được chạy loạn, Tần Hoa theo sau bởi A Đào đi khắp nơi, chẳng biết từ khi nào trong ánh mắt hắc tử đã hiện lên tiếu ý.

A Đào thấy một tiểu điểm tên gọi “Ngọc Châu phượng”, kìm lòng không dặng bước vào, bên trong tất cả đều là trang sức chế tác từ ngọc thạch. A Đào cảm thấy chúng thật khiến người ta hoa mắt, bỗng nhiên nàng phát hiện một cây trâm hoa đào, trên trâm điểm vài đoá đào trắng, tâm hoa dùng ngọc thạch tô điểm.

A Đào nhất thời vui sướng, vội vàng gọi ông chủ lấy ra cây trâm, sau mới quay lại dịu dàng nói với Tần Hoa: “A Hoa, chàng tặng ta có được không?”

Tần Hoa lấy ra một thỏi bạc, hỏi ông chủ: “Đủ mua cây trâm này chứ?”

Ông chủ tiệm cười hỉ hả nói: “Đủ, đủ rồi.”

A Đào nắm chặt cây trâm trong tay, Tần Hoa thuận miệng nói: “Để ta cài giúp người.”

A Đào vội đưa cho Tần Hoa, như sợ hắc tử sẽ đổi ý: “Được.”

Tần Hoa tiến lại gần A Đào, chậm rãi cài cây trâm vào tóc nàng. A Đào bỗng ngửi thấy mùi hương bạc hà thoang thoảng khó quên. Trong lúc lơ đãng, Tần Hoa bắt gặp khuôn mặt tươi cười như hoa của nàng, hắc

nhất thời sững sốt, sau bèn nắm lấy tay A Đào nói: “Đi thôi.” Dừng lại một chút, sau bồi thêm: “Ngày mai ta sẽ vào kinh.”

A Đào thốt lên: “Ta cũng đi.”

Tần Hoa không có bất kì phản ứng nào, dường như hắn đã sớm lường trước được nàng sẽ nói như vậy. A Đào nghiêng đầu nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi: “Chàng đến kinh thành làm gì?”

Tần Hoa mông lung nhìn về phía xa xăm, như đang có điều suy nghĩ: “Tìm một người rất quan trọng.”

A Đào nghe thấy vậy, trực giác mách bảo nàng rằng người Tần Hoa muốn tìm nhất định là nữ tử trong bức họa kia. Trong lòng nàng bỗng nhiên cảm thấy phiền muộn, nắm chặt lấy tay Tần Hoa...

Sau khi A Đào trở về phòng, nàng nằm trên giường trần trọc, trong đầu toàn là hình bóng của Tần Hoa. Bên gối, tay nàng nắm chặt cây trâm hoa đào mà Tần Hoa “tặng” cho nàng, yêu thương không rời tay...

Bình minh.

A Đào cùng Tần Hoa rời khỏi nhà trọ, thuê một chiếc xe ngựa đi đến kinh thành.

Trên đường đi, Tần Hoa nhắm mắt dưỡng thần, còn A Đào thì ngắm nghía khuôn mặt hoàn mỹ của hắn, nhìn không chớp mắt.

“Ta đẹp lắm sao?” Tần Hoa không nhịn được lên tiếng.

“Đẹp.” A Đào thành thật trả lời.

Nàng chăm chú ngắm nhìn tựa như muốn khắc sâu dung mạo hắn vào tâm trí. Vì lẽ ấy nên không chú ý xem người đang nói chuyện với mình là ai, khi nàng kịp nhận ra bên vội vàng quay đi, làm bộ như đang ngắm phong cảnh nhằm che giấu sự hỗn loạn trong lòng. Trong khi ấy, Tần Hoa đã đem tất cả biểu tình cùng động tác của nàng thu cả vào mắt, nhìn không được cười rộ lên.

A Đào không vui nói: “Chàng cười cái gì, không cho phép.”

Tần Hoa thu lại nụ cười, làm bộ nghiêm túc nói: “Được, ta không cười.”

Tuy hắn nói không người, nhưng A Đào có thể thấy là hắn... đang chịu đựng. Trong lòng nàng còn chưa thấy thoải mái, bèn quên đi sự hiện hữu của hắn...

Không rõ mã xa chạy đã bao lâu, phu xe ngoài màn trướng nói vọng vào: “Nhị vị, hôm nay đến đây là được rồi! Hiện tại trời cũng đã chuyển tối, phía trước có một khách điểm, chi bằng ta nghỉ chân lại đó một đêm.”

Tần Hoa bên trong đáp lại: “Cũng được, tối nay liền ở lại đây.”

A Đào cùng Tần Hoa xuống ngựa, đi về phía khách điểm. Phu xe dẫn ngựa vào chuồng rồi quay lại khách điểm. Tần Hoa thuê hai gian, A Đào vừa định vào phòng thì nghe tiếng phu xe truyền đến từ đại sảnh: “Cái gì? Muốn một gian phòng tốn ba lượng bạc? Thế này khác nào muốn xé thịt người ta. Ta không ngủ.” Dứt lời, phu xe xoay người định rời đi, A Đào bỗng nảy ra ý hay: “Chờ một lát.” Dứt lời, nàng lập tức chạy về phía phu xe.

Phu xe vừa nhìn thấy vị khách tựa thiên tiên kia liền nhẹ giọng nói: “Cô nương, có chuyện gì?”

A Đào mỉm cười: “Đại phúc cứ ở trong gian phòng của ta đi.” Nói xong, A Đào liền xoay người đi đến phòng của Tần Hoa.

Phu xe nhìn theo bóng lưng A Đào, trong lòng cảm động không thôi: “Đa tạ cô nương.”

A Đào gõ cửa phòng Tần Hoa, thấy không chút động tĩnh bèn đẩy cửa bước vào. Qua lớp bình phong mỏng manh, nàng mơ hồ thấy được một bức “Mỹ nhân mộc dục đồ”. A Đào không ý thức được rằng nhìn người khác tắm có gì không đúng, bèn vòng qua bức bình phong bước đến trước mặt Tần Hoa. Mái tóc hắn bỗng bồng bềnh nổi trên làn nước, trên khuôn mặt kia là đôi mắt dài yêu dã đang nhìn chăm chăm A Đào, đôi môi mỏng hiện tại như đang vẽ ra một nụ cười khiến Tần Hoa thêm vài phần mỉa mai. Tần Hoa nhìn A Đào: “Có việc?”

Sau đó hắn từ trong bồn nước bước ra, tốc độ nhanh đến độ y phục đã ở trên người tự khi nào. Thấy A Đào vẫn như trước ngốc nghếch nhìn mình, hắn không khỏi nghiêng đầu: “A Đào, người không về phòng mà đến tìm ta làm gì?”

A Đào dường như ngộ ra cứ nhìn chằm chằm hắn ta như vậy e là không tốt lắm, vội vàng kể rõ ngọn ngành, Tần Hoa buồn cười nói: “Thôi được, ta đi lấy thêm một gian phòng.”

Thấy kế hoạch mình tốn công bày ra sắp thất bại, nàng bèn hiên ngang lăm liết nói: “Không cần, không cần. Khi này ta phát hiện có bóng đen lướt qua khách điểm, trộm nghĩ không biết có khi nào cô hồn dã quỷ thấy chàng dung mạo mỹ miều hơn bọn chúng, đêm nay chúng sẽ đến bắt chàng cho hả giận. Không phải ta sợ gì đâu, chỉ là lo lắng cho chàng... Chi bằng chúng ta cùng ở một phòng, ta có thể bảo hộ chàng cũng tốt.”

Tần Hoa nghe xong những lời này của nàng bèn gật đầu: “Có lý, vậy người nên bảo vệ ta thật tốt.”

A Đào thấy “gian kế” của mình đạt thành, nhin không được cười rộ lên: “Nhất định.” Tần Hoa thấy nàng cười mãn nguyện, bất tri bất giác trong ánh mắt biểu lộ nu tình cùng tiểu ý, có lẽ bản thân hắn cũng không nhận ra.

Gió mát hây hây, đêm nồng đượm.

Ngày hôm nay trên xe ngựa chẳng chớp mắt, A Đào vừa đặt lưng đã ngủ say, trong khi Tần Hoa một chút cũng không muốn ngủ. Gió đêm thổi tới khiến hắn thấy có chút lạnh lẽo. Tắm chăn trên người A Đào chẳng biết đã bị đá văng từ lúc nào, hắn nhẹ nhàng cầm lấy thay nàng đắp lên người. Một luồng sát khí kéo đến từ bên ngoài cửa sổ, Tần Hoa xoay người nhưng chẳng thấy đâu, bèn đuổi theo luồng khí kia đến tận rừng sâu tĩnh mịch.

Dưới ánh trăng mờ ảo, hắn chỉ thấy một người che mặt vận hắc y, trong tay cầm một thanh mộc kiếm, quanh thân sắc khí dày đặc. Nhìn mộc kiếm trong tay nam tử kia, Tần Hoa phần nào đoán được thân phận của kẻ kia: “Tông chủ kiếm phái, Tà Ngạo Thiên.”

“Không sai. Quả không hổ danh là Tần Hoa – cung chủ Tầm Linh cung.”

“Chẳng hay lần này Tà tông chủ giá lâm vì việc gì?”

“Ta phụng mệnh đến lấy mạng người.”

“Ồ?! Ta chỉ là một cung chủ cỏn con, sao có thể phiền tông chủ ngày tự mình xuất thủ?”

Lời nói của Tần Hoa ngập tràn ý châm chọc, Tà Ngạo Thiên cũng không nói nhiều, lạnh lùng giơ mộc kiếm vẽ ra huyền bùa trong không khí, bắn về phía Tần Hoa. Tần Hoa cười lạnh một tiếng, dùng nguyên khí ngưng kết thành linh thuật bó buộc mạnh mẽ, biến ảo thành vô số thanh kiếm sắc bén đâm thẳng về phía Tà Ngạo Thiên. Thuật pháp hai bên giao tranh, chỉ thấy kiếm sắc của Tần Hoa đang thôn tính huyền bùa của Tà Ngạo Thiên. Thấy huyền bùa của mình ngày càng yếu, Tà Ngạo thiên chỉ còn cách dốc toàn bộ khí lực tăng sức mạnh huyền bùa đến cực đại. Thuật phù hai bên xuyên thủng lẫn nhau, sau đó chỉ nghe Tà Ngạo Thiên rú lên một tiếng đau đớn, rồi ngã vật xuống đất. Về phần Tần Hoa, tuy hắn tránh được nhưng vẫn bị huyền bùa thiêu đốt một chút.

Gọi ảnh vệ đến: “Đem Tà Ngạo Thiên về cung. Bất kể dùng cách gì cũng phải truy ra được kẻ đứng đằng sau.

“Thuộc hạ hiểu.” Nói xong, ảnh vệ liền lôi Tà Ngạo Thiên ngã sấp trên đất biến mất vào rừng sâu. Tần Hoa khôi phục nguyên khí rồi trở về nhà trọ.

Khu rừng lúc này mới khôi phục lại vẻ tĩnh mịch.

4. Chương 4: Bất Vãn Hắc Năm Tháng Nào Đào Hoa Lạc Mãn Thiên

A Đào tỉnh lại, đuổi người rồi quay sang nói với Tần Hoa, “Sớm nha.”

Tần Hoa ngẩng nhìn ánh dương ngoài cửa sổ: “Không còn sớm.”

Sau khi thu xếp xong, khi A Đào cùng Tần Hoa rời khỏi khách điếm, thì gặp phải phu xe đang dắt ngựa. Vừa thấy A Đào, ông ta vội cung kính nói: “Hôm qua đa tạ cô nương.

A Đào khoát tay cười nói: “Không cần khách khí.” Dứt lời liền cùng Tần Hoa lên xe ngựa...

Hơn nửa ngày đường, cuối cùng họ cũng đến kinh thành. A Đào vội xuống xe, ngắm kinh thành phồn hoa tốt bậc, trên đường trần ngập không khí vui tươi, đèn lồng đỏ đung đưa trong gió, từ quán huyên náo, tiếng người trò chuyện xen lẫn với tiếng rao hàng rong, vô cùng náo nhiệt.

A Đào quay đầu lại thì thấy phu xe đã rời đi từ lúc nào. Nàng bắt gặp Tần Hoa nhìn chăm chăm về phía trước, sắc mặt hẩn âm trầm. Chiều theo tầm mắt hẩn nhìn qua, thì ra là một vị nữ tử dung mạo khuynh thành đi cùng một nam tử vận hoàng y, theo sau bọn họ là hàng lính gác đông đảo. A Đào cảm thấy vị cô nương kia trông rất quen mặt, bỗng nhớ đến nữ tử họa trong tranh. Giọng nàng tê tái: “A Hoa, chúng ta đi thôi.”

Tần Hoa nghe thấy vậy cũng khôi phục tinh thần: “... Đi thôi.”

Tần Hoa đưa A Đào đến một kỹ viện tên gọi “Mãn Viên Xuân”, bên trong điếm toàn là những nữ tử nùng trang diễm mật, vận váy lụa mỏng tang chơi đùa cùng mấy nam tử tai to mắt lớn... Thấy Tần Hoa đi tới, bỗng đâu một nữ tử thanh tú xuất hiện, đi đến bên người Tần Hoa hỉ hả nói: “Ô kìa, khách quan, mời đi bên này.”

Tần Hoa nắm tay A Đào đi theo cô gái kia vào một gian phòng, trên tường treo đầy bức họa, nữ tử kia đóng cửa phòng lại, sau mới vội thu lại nụ cười, quỳ xuống nói: “Thuộc hạ cung nghênh cung chủ.”

Tần Hoa thản nhiên nói: “Hồi cung.”

Nữ tử vội vàng đứng dậy, xoay người đi đến trước một bức họa trong phòng, xoay chiếc bình hoa đặt bên cạnh, bức bức họa từ từ mở ra. Phía sau tấm bức họa là một thạch động, nữ tử đóng cửa động lại, châm một ngọn đuốc rọi sáng thạch động. Ba người bước đi không bao lâu thì thấy phía trước có ánh sáng.

Ra khỏi thạch động, A Đào không ngờ đến đập vào mắt nàng là một ao sen trong veo, xung quanh là những hòn đá lớn nhỏ, còn có một cây đào lớn cùng vô số lầu gác... Trong mắt A Đào, nơi này không khác gì chốn thế ngoại đào nguyên. Tần Hoa bước đến nắm lấy tay A Đào, đưa nàng đến một khu lầu gác, nữ tử kia cũng theo phía sau. Tần Hoa không buồn ngoảnh lại: “Thanh Liên, thay A Đào chuẩn bị một gian phòng.”

Nữ tử tên Thanh Liên kia vội đáp: “Thuộc hạ lập tức đi ngay.” Vừa dứt lời đã không thấy bóng dáng nàng ta đâu nữa. Sau khi đưa A Đào vào đại sảnh, Tần Hoa lập tức sai một nha hoàn dẫn nàng về phòng.

“Cung chủ.” Hắc y ảnh vệ bỗng xuất hiện.

“Chuyện gì?”

“Tà Ngạo Thiên đã thú nhận người đứng phía sau.”

“Người phía sau? Kẻ nào?”

“Hồi cung chủ, là Hoàng đế bố trí bắt nhốt đệ tử của Tà Ngạo Thiên, uy hiếp hẩn đến ám sát ngài.”

“Đã biết, lui xuống đi. Thả Tà Ngạo Thiên ra.”

“Rõ.”

Còn chưa ra tay? Thế lực của hẩn ta ngày càng lớn, sao hẩn ta có thể bỏ qua cho Tần Hoa. Cuối cùng Tần Hoa không kiềm được tức giận, phum ra một ngụm máu rồi ngã xuống ngất đi. Vừa vận ngay lúc trở lại, A Đào xem trọn một màn này. Tần Hoa mơ hồ nghe thấy tiếng A Đào gọi hẩn, muốn đáp lại nhưng thân bất do kỷ. A Đào vội gọi người đến đưa Tần Hoa lên giường, về phần nàng thì đi tới đi lui trong phòng, không hỏi lo lắng. Thanh Liên thấy vậy liền an ủi nàng.

“A Đào cô nương chớ sốt ruột, chúng ta đã sai người đi mời Bạch Mặc công tử.”

A Đào thắc mắc hỏi: “Bạch Mặc công tử là ai? Hẩn rất lợi hại sao?”

“Cô nương không biết...”

Thanh Liên còn chưa nói dứt lời, một giọng nói sang sảng đã truyền đến: “Thiên hạ này còn có người không biết ta là một tiên y sao? Đúng là kỳ quái, kỳ quái ~” Lời còn chưa nói hết đã thấy một nam tử tuấn mỹ thân vận bạch y xuất hiện trong phòng tự lúc nào.

Thanh Liên thấy người vội vàng nói: “Xin công tử mau xem bệnh cho cung chủ.”

Bạch Mặc chỉ đứng lặng thinh, không có ý đi vào chữa trị, chỉ dùng ánh mắt lướt nhìn một lượt Tần Hoa đang nằm trên giường, sau vô lễ nói: “Chẳng có gì nghiêm trọng. Cung chủ nhà các người nào phải nguyên khí đại thương, nhất thời tức giận công tâm mà thôi. Lẽ nào loại bệnh cởn con này cũng muốn phiền tiên y ta đến trị liệu?”

A Đào thấy vị Bạch Mặc này dung mạo tuấn mỹ nên rất yêu thích hẳn, lúc này nghe được những lời này, nàng không khỏi tức giận: “Thấy ngài tướng mạo ưa nhìn không ngờ đích thị là kẻ vô tâm, không có tính người.”

Thấy thiếu nữ tên A Đào kia bày ra bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Bạch Mặc không khỏi bật cười, thầm đánh giá nàng một phen: “Ồ? Ta là người vô tâm sao? Ta... chưa từng gặp qua cô nương, chẳng hay cô nương có phải là niềm vui mới của Tần Hoa?”

A Đào định đáp trả thì thấy Thanh Liên kéo kéo y phục của nàng, ánh mắt ý như bảo nàng chớ nói. A Đào hiểu ý bèn im lặng. Trong lòng Thanh Liên biết vị Bạch Mặc này là khách quý cung chủ cố ý mời đến, cho nên nhẫn nại giải thích: “Bạch Mặc công tử có điều không biết, A Đào cô nương là bằng hữu của cung chủ. Nếu có gì mạo phạm xin công tử lượng thứ.”

Bạch Mặc ra chiều đã hiểu, xoay người đi về phía Tần Hoa, làm bộ thở dài: “Bỏ đi, nể mặt Tần Hoa, không tính toán với các người.”

A Đào cũng bước đến gần bên Tần Hoa, bỗng thấy Bạch Mặc xé y phục của hẳn, A Đào vừa định giáo huấn tên công tử kia vài câu chợt nhìn thấy trên người Tần Hoa chỉ chút những vết thương lớn nhỏ, thật khiến nàng giật mình. Bạch Mặc nói: “Sao lại để thêm thương tích thế này. Thanh Liên, lát nữa nhớ lấy thuốc trị sẹo bí truyền độc nhất vô nhị của ta ra bôi cho Tần Hoa.”

Dứt lời, Bạch Mặc lại lấy ra từ trong tay áo một cái bình nhỏ, đổ ra một viên thuốc bỏ vào miệng Tần Hoa xong thì lập tức đứng lên bảo: “Được rồi, không còn chuyện của ta nữa, tại hạ cáo từ.”

“Tạ ơn đại ân của công tử với cung chủ đại nhân.” Thanh Liên vừa nói xong, bóng dáng Bạch Mặc cũng biến mất. A Đào ngó ra một điều, những người trong cung này ai nấy đều “lai vô ảnh, khứ vô tung”.

Sau đó, Thanh Liên lấy ra từ trong rương một cái... chén lớn? Trán A Đào nổi đầy hắc tuyến, nàng nhìn cái chén chứa đầy vật đen không rõ nguồn gốc, chợt cảm thấy rùng mình: “Thanh Liên... Trong chén này chính là...”

Thanh Liên mỉm cười giải thích: “Đây là phương thuốc trị sẹo bị truyền của Bạch Mặc công tử, chút nữa sẽ thoa cho cung chủ.”

A Đào nghĩ thầm: Ví như muốn bôi thứ này, vậy chẳng phải là muốn cởi ra phân nửa y phục của Tần Hoa sao? Vì sự thuần khiết của Tần Hoa, A Đào nhu thuận nói: “Thanh Liên tỷ tỷ, chuyện thoa thuốc cho Tần Hoa này cứ giao cho ta. Ta là bằng hữu của Tần Hoa, có trách nhiệm vì Tần Hoa phân ưu giải nạn.”

“A Đào cô nương là khách, thế nào lại có thể phiền đến cô nương.” Thanh Liên khách khí đáp lại, nhưng khi nhìn thấy sự thành khẩn trong đôi mắt A Đào, nàng ta cũng không nói gì thêm nữa, đưa chén thuốc lại cho nàng rồi xoay người rời đi.

A Đào bưng chén thuốc đến bên cạnh mép giường, chợt nghe thấy Tần Hoa như lẩm bẩm gì trong miệng, bèn ghé tai lại nghe ngóng. Vừa nghe được, tay A Đào run run, lời Tần Hoa thì thào ngày một rõ: “Tiêu Linh.”

Trong lòng A Đào rất khó chịu, vừa vận nhìn lại thứ đen đen không rõ nguồn gốc trong chén này, nàng bỗng nảy ra ý hay...

5. Chương 5: Lưu Luyện Bao Nhiêu, Yêu Chỉ Trong Chớp Mắt

Dùng hai tay cởi phân nửa y phục trên người Tần Hoa xuống, A Đào hít một ngụm khí lạnh, những vết thương trên người Tần Hoa quả thực rất đáng sợ. Nhẹ nhàng lấy “bí phương độc nhất vô nhị” trong chén kia thoa lên những vết thương của Tần Hoa...

Đợi sau khi A Đào thoa đều thuốc lên vết thương, cuối cùng Tần Hoa cũng nhúc nhích, dường như sắp tỉnh lại. A Đào vội vàng buông chén thuốc, khẩn trương chạy về phòng mình, miệng lẩm bẩm: “Ta về phòng làm gì? Sao không nán lại xem chàng đã tỉnh lại chưa? Sao ta lại hành động không giống mình chút nào thế này...”

Khi Tần Hoa tỉnh dậy thấy y phục xốc xếch, các vết thương đều đã được thoa thuốc, không chỉ vậy, trên ngực còn in lại một... bàn tay đen nho nhỏ? Tần Hoa chợt nhớ đến A Đào, vừa buồn cười vừa giận. Sau khi chỉnh trang lại y phục, bèn gọi Thanh Liên đến hỏi: “Hôm nay có ai thay ta bôi thuốc sao?”

“Hồi bẩm cung chủ, là A Đào cô nương.”

“Đã biết, lui xuống đi.”

“Dạ.”

Lúc này sắc trời đã chuyển tối, trăng tròn vàng vạc treo giữa trời đêm, trong ao sen phản chiếu hình ảnh vàng trắng bị đám mây mờ che lấp ánh quang.

Tần Hoa ngồi một mình trong đình đài uống rượu hoa đào.

A Đào rời khỏi phòng, vốn muốn đi tản bộ tiêu sầu một lát thì gặp phải Tần Hoa. Nàng chậm rãi bước vào đình, ngồi xuống bên cạnh. Tần Hoa thấy A Đào, bỗng nhớ đến hắc chưởng trên người mình, không nhịn được cúi đầu cười rộ lên. A Đào cảm thấy kỳ quái, bản thân nàng trông buồn cười lắm sao, bèn cất tiếng hỏi: “Chàng cười cái gì vậy?”

Tần Hoa nói: “Cười nàng... tặng ta một lễ vật rất kỳ lạ.”

A Đào mơ hồ không hiểu, bèn hỏi lại: “Lễ vật gì? Ta không nhớ ra đã tặng lễ vật cho chàng lúc nào.”

Tần Hoa đáp: “Hắc thủ ấn.”

A Đào thừa nhận cái đó là do nàng làm, tất cả là tại tên Tần Hoa đáng ghét sớm nắng chiều mưa, nàng có lòng bôi thuốc cho hắn, hắn cư nhiên lại gọi tên người khác ngay trước mắt nàng. Nàng thương tâm đấy, nhưng lại không nỡ thương tổn hắn, vì thế bèn nghĩ ra cách này.

Tần Hoa thấy A Đào nín thinh, sợ nàng tự trách mình bèn nói: “Thực ra... ta rất thích món quà này.”

A Đào vui vẻ nói: “Thật sao? Vậy sau này mỗi ngày ta đều tặng chàng một cái, có được không?”

“...”

Đêm đã khuya, tiết trời cũng lạnh dần.

“Muốn uống rượu hoa đào?” Tần Hoa hỏi A Đào.

“Dùng hoa đào làm sao?” Nghe Tần Hoa lên tiếng, A Đào nâng chén rượu lên khê nhấp môi, cảm thấy mùi hương dịu dàng của hoa đào lan tỏa trong miệng.

A Đào lấy hết dũng khí, nàng hỏi: “Tần Hoa, cô gái trong bức họa kia chính là Tiêu Linh sao?”

Dường như Tần Hoa không biết vì sao A Đào lại biết đến cái tên Tiêu Linh này, hắn ngẩng đầu nhìn ánh trăng mây che khuyết hơn một nửa đáp: “Phải.”

Ánh mắt nàng chờ đợi nhìn Tần Hoa: “Vậy có thể nói cho ta biết chuyện xảy ra giữa hai người không?”

Tần Hoa thở dài: “Đều là chuyện đã qua, nhưng nếu A Đào muốn nghe, ta sẽ kể cho nàng...”

Hóa ra Tần Hoa xuất thân từ hoàng thất, là con trai thứ ba của hoàng đế. Thế nhưng Tần Hoa không tiếp nhận điều ấy, dù gì phi tử bên người hoàng đế cũng không ít, hơn nữa mẫu thân của Tần Hoa vì bị người ta

hăm hại đã qua đời từ khi hắn còn rất nhỏ. Đường như bà đã sớm lường được sẽ có kết cục này, thân mẫu của Tần Hoa đã dùng mọi biện pháp thông tri đến sư huynh mình, nhờ cậy ông ta thu dưỡng Tần Hoa. Sư huynh ưng thuận thỉnh cầu của bà, đưa Tần Hoa rời khỏi hoàng cung, thu nhận hắn làm đồ đệ...

Tần Hoa nói: Hóa ra trước khi vào cung thân mẫu hắn là một thuật sĩ, sư phụ hắn chính là sư huynh của mẫu thân. Tần Hoa cùng sư phụ ngao du thiên hạ tu hành thuật pháp, cũng quen biết Tiêu Linh – nữ nhi của sư phụ. Sau khi trú tại núi Vân Tiêu mười hai năm, Tần Hoa bèn xuống núi. Tần Hoa bảo hắn hạ sơn vì Tiêu Linh. Thì ra Tiêu Linh cãi nhau với Tần Hoa nên bỏ xuống núi. Tần Hoa nói hắn đã tìm khắp nơi, nhưng vẫn không tìm được Tiêu Linh. Vì thế hắn lập nên Tầm Linh cung, còn mở kỹ viện, trù trang, nhà trọ... Hắn nói hắn làm vậy cốt để tìm được Tiêu Linh. Hôm nay là ngày hắn gặp lại Tiêu Linh sau bao năm tìm kiếm. Hắn nói hắn thấy trên khuôn mặt Tiêu Linh ngập tràn nụ cười hạnh phúc, trong mắt nàng ta ánh lên vẻ mãn nguyện; hắn cũng nói người mang đến nụ cười kia cho nàng ta chính là nhị ca của hắn, cũng chính là đương kim thiên tử

6. Chương 6: Tham Luyến Một Đời Xuân Hoa Thu Nguyệt

Bóng đêm mịt mờ, gió càng lúc càng lớn.

Bất tri bất giác, những giọt lệ lăn dài trên khuôn mặt nàng. A Đào rót thêm một chén rượu hoa đào, uống cạn. Tần Hoa không rõ có phải vì hắn đã say, chỉ là trên đôi môi anh đào ẩm ướt kia còn vương lại những giọt rượu hoa đào.

A Đào tự uống say, nàng lấy tay đỡ lấy đầu đang dần trĩu nặng, mái tóc đen bị lãnh phong thổi loạn, vài sợi khẽ vương trên khuôn mặt trắng mịn, càng làm tăng thêm vài phần quyến rũ mê người.

Tần Hoa uống một chén lại một chén, đến khi bầu rượu đã cạn bèn đứng dậy bước đến bên cạnh A Đào. Khuôn mặt nàng tựa cánh hoa đào, tiểu ý trên môi như có như không, một cơn gió nhẹ thoảng tới, mùi hương trên người A Đào phả vào mặt, khiến lòng người rung động. Tần Hoa cúi người, vươn tay nâng cằm A Đào, bất giác ánh mắt nàng mơ màng như muốn nói điều gì, vội vã dùng môi mình phủ lên đôi môi anh đào kia, triền miên gặm nhấm. Thấy thân thể A Đào hơi nhũn ra, Tần Hoa lưu luyến không nỡ rời đôi môi đào hương, khấn trương ôm lấy eo nàng, ôm về phòng... Nhẹ nhàng đặt A Đào lên giường, Tần Hoa hạ màn che xuống, bên trong chỉ còn lại một màn phong cảnh kiều diễm.

Khi Tần Hoa tỉnh lại, A Đào đã không còn đây. Trong lòng hắn bỗng thấy như mất mát điều gì, điên cuồng tìm nàng khắp cung, nhưng không có kết quả.

Trong lòng Thanh Liên không nở: “Cung chủ... thực ra sáng nay thuộc hạ có gặp A Đào cô nương.”

Tần Hoa vừa nghe thấy liền cả giận nói: “Sao ngươi không nói sớm. Nàng đã đi đâu?”

“Chuyện này thuộc hạ không rõ lắm. Thế nhưng A Đào cô nương có nói nàng phải về nhà...” Lời còn chưa dứt, Tần Hoa đã rời đi.

Tần Hoa vẫn còn nhớ nơi lần đầu tiên hắn gặp gỡ A Đào — Đào Hoa lâm, nhớ đến lời nói của nàng: Mỹ nhân, ta rất thích ngươi. Tần Hoa như thấy tiếng cười của A Đào văng vẳng bên tai, sâu đến tận tâm.

Tại Đào Hoa lâm quen thuộc, lúc này, A Đào đang cùng Mộ Ngân tranh nhau... một cây trâm hoa đào.

“Hồ Ly thôi, đưa ta cây trâm!” A Đào tức giận cao giọng nói.

“Không trả, tuyệt đối không trả!” Mộ Ngân cũng lớn tiếng nói.

“Hồ Ly thôi, ngươi không phải quân tử.”

“Ta vốn không phải nha.”

“ ”

Tần Hoa bước đến rừng đào liền bắt gặp một màn này, thấy nam tử kia đoạt lấy cây trâm hắn tặng cho A Đào, còn buông lời trêu đùa nàng, Tần Hoa tức giận nói: “Một con Hồ Ly nhỏ nhỏ mà dám bắt kính với nương tử của ta?”

Mộ Ngân nhìn Tần Hoa, đôi bên phẫn hận đối diện... Một lát sau, A Đào thấy bọn họ không chút động tĩnh, dường như ngộ ra điều gì, vội lớn tiếng nói: “Các người... các người... các người không phải là nhất kiến chung tình đấy chứ!”

“.....”

Tần Hoa cùng Mộ Ngân thấy hắc tuyến bay đầy trời.

“A Đào, theo ta trở về.” Tần Hoa mỉm cười nhìn A Đào.

A Đào làm bộ ho khan hai tiếng, nghiêm túc nói với Tần Hoa: “A Hoa, chàng trước nghiêm túc trả lời ta một số chuyện.”

Tần Hoa mỉm cười: “Được.”

“Chàng không ngại ta là yêu sao?”

“Không ngại.”

“Thế nhưng mệnh của ta dài hơn chàng... Chàng cũng không ngại?”

“Một đời cũng đủ hài lòng.”

“Vậy chàng có thích ta hay không?”

“Thích.”

“Thế nhưng... không phải chàng thích Tiêu Linh sao?”

“Ta có từng nói qua thích Tiêu Linh khi nào? Ta luôn coi Tiêu Linh là sư muội, tìm ra Tiêu Linh là trách nhiệm của ta, cũng là lời sư phụ dặn dò trước lúc lâm chung. Nay ta đã tìm thấy Tiêu Linh, thấy muội ấy còn rất hạnh phúc, còn gì phải lo lắng? Thế nên, A Đào, ta rất thích nàng.”

A Đào nhào vào lòng Tần Hoa, hít một ngụm mùi hương bạc hà quen thuộc: “A Hoa, ta cũng thích chàng... Ta thú chàng có được không?”

Mặt Tần Hoa đầy hắc tuyến, gõ đầu A Đào một cái: “Là ta thú A Đào mới đúng. Đầu nhỏ của nàng rất cuộc nghĩ cái gì vậy? A Đào ngốc.” Dứt lời bèn ôm lấy nàng hồi cung.

Mộ Ngân vội vàng theo sau: “Đúng là kẻ thấy sắc quên bạn, hai người các người chờ ta một chút —”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa-nhat-the>